

## EL LLENGUATGE

*Apostar*

El nostre darrer comentari tenia per objecte exposar que una frase com la del castellà «Apuesto a que no», en què el verb «apostar» és úsat absolutament (perquè no es tracta d'una juguesca formal sinó de l'expressió d'una convicció), té les seves equivalències en català en frases com *Vols-t'hi jugar que no?*, *Què t'hi jugues que no?* o *M'hi jugo el coll que no*. Caldria afegir-hi que a les Illes Balears s'usa expressió *posar* (o *jugar*) *missions*, que tant val per a les juguesques formals i efectives com per al cas de les juguesques teòriques que comentem. El Diccionari Fabra només admet *messió* significat «despesa», que és el sentit més general d'aquest mot. La Gran Enciclopèdia hi afegeix, com a formes específiques del parlar balear, «juguesca, aposta», i *posar missions* significat «fer una juguesca, apostar».

Hi ha també, però, un ús absolut del verb *apostar* que convindria comentar. La Gran Enciclopèdia Catalana sembla reduir el significat que el Diccionari Fabra atribueix a aquest verb. Efectivament: mentre el Fabra diu, d'una manera general, que *apostar* significa «jugar-se (diners, etc.)», la Gran Enciclopèdia indica el significat més específic «pactar el guany o pèrdua d'una certa quantitat de diners o d'una altra cosa, segons quin sigui el resultat d'una juguesca». *Apostar*, doncs, covindria únicament quan fos qüestió d'una juguesca, però no dels jocs d'atzar. Però, a més, el Diccionari Fabra hi afegeix que *apostar* admet l'ús absolut (és a dir, sense complement d'objecte, indicant la cosa apostada), i en dona l'exemple *Apostar contra ell*, ús que no recull la Gran Enciclopèdia. I cal dir que aquest

ús absolut del verb *apostar* que trobem explícitament autoritzat pel Fabra és molt habitual, no en el llenguatge popular, però sí en la llengua literària, especialment dels crítics literaris i artístics, historiadors de la cultura, etc. A l'exemple, de valor negatiu, del Fabra, *Apostar contra ell*, corresponen, amb valor afirmatiu, *Apostar per ell* o *Apostar a favor d'ell*, frases amb què s'indica sovint la plena confiança en els valors i en l'èxit final d'un autor (o d'una obra), que comença a donar-se a conèixer. No seria difícil trobar-ne exemples en els nostres autors, com el que tenim anotat: ...*que ha apostat, amb risc evident, per l'encert d'algun cantàbil de la reina Esther* (Espriu, Introducció a *P. h. d'Esther*).

Albert Jané